Μὰ αὐτὸ μοῦ εἶνε τώρα ἀδύνατο...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ ναύτη τοῦ εἶπε :

— Τώρα ἐσὺ ναύτη, ἂν ὡς ποὺ νὸ μετρήσω ἐγὼ ὡς τὸ δέκα, δὲν ἔχεις φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς γυναῖκας θὰ σὲ ξαπλώσω νεκρὸ στὰ πόδια της. Ἕνα, δύο, τρία...

Καὶ πρὶν ὁ ἄγνωστος προφτάσει νὰ μετρήσει ὡς τὰ τέσσερα, ὁ Χάνρικ ξετρελλαμένος, ἔρριξε ἀπάνω στὴ γυναῖκα, ποὺ, πάντοτε γονατιστή, εἶχε καρφώσει τὰ μάτια της σ' αὐτόν. Ἡ σφαῖρα τὴ βρῆκε στὸ μέτωπο καὶ ξαπλώθηκε κάτω στὸ πάτωμα μὲ τὰ μοῦτρα Ἀμέσως, ἕνας ἄλλος πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸ ναύτη στὸ δεξιὸ κρόταφο. Σωριάστηκε πλάϊ στὸ τραπέζι, ἐνῷ ἡ μαϊμοῦ βγάζοντας διαπεραστικὲς κραυγὲς τρόμου, κρύφτηκε μεσ' στὴ μπλοῦζα του.

***

Τὴν ἄλλη μέρα, μερικοὶ διαβάτες ποὺ ἄκουσαν παράδοξες κραυγὲς νὰ βγαίνουν ἀπὸ μιὰ βίλλα τοῦ Σουθαμπτον εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἔσπευσε ἀμέσως ἐπὶ τόπου καὶ παραβίασε τὶς πόρτες τῆς βίλλας.

Βρῆκαν τὰ πτώματα τῆς νέας κυρίας καὶ τοῦ ναύτη.

Ἡ μαϊμοῦ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ μπλούζα τοῦ ἀφέντη της, πήδηξε στὴ μύτη ἑνὸς ἀστυνομικοῦ. Τοὺς τρόμαξε ὅλους τόσο, ὥστε μερικοί, κάνοντας πίσω, τὴ χτύπησαν μὲ τὰ ρεβόλβερ τους.

Ἔγινε ἀνάκριση Εἶταν φανερὸ πὼς ὁ ναύτης, ἀφοῦ σκότωσε τὴν κυρία, αὐτοκτόνησε. Ὡστόσο, οἱ περιστάσεις τοῦ δράματος φαινόντουσαν μυστηριώδεις. Ἡ ταυτότης τῶν δυὸ πτωμάτων ἐξακριβώθηκε εὔκολα, κι' ὅλο ἀναρωτιόντουσαν πώς ἡ Λαίδη Φίννγκαλ, σύζυγος ἑνὸς Ἄγγλου πατρικίου, βρέθηκε μόνη, μέσα σ' ἕνα ἐξοχικὸ ἀτομονωμένο σπίτι, μ' ἕνα ναύτη ποὺ μόλις τὴν περασμένη μέρα εἶχε φτάσει στὸ Σούθαμπτον.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βίλλας δὲ μπόρεσε νὰ δόσει καμμιὰ πληροφορία ποὺ νὰ διαφωτίσει τὴν ὑπόθεση. Τὴ βίλλα του τὴν εἶχε νοικιάσει, ὀχτὼ μέρες πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, σὲ κάποιον λεγόμενον, ὅπως τοῦ εἶπε, Κόλλινς, ἀπὸ τὸ Μάνιζεστερ. Ἡ ἀστυνομία στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν βρεῖ. Εἶχε κατὰ τὶς πληροφορίες τοῦ ἰδιοκτήτου μιὰ μακριὰ ξανθὴ γενγειάδα, ποὺ ἐξαίρετα μποροῦσε νἆταν ψεύτικη.

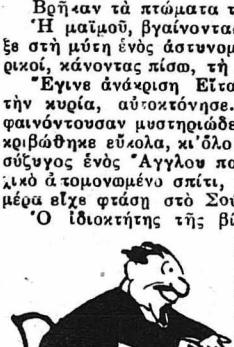

Ὁ λορδος Χάρρυ Φίννγκαλ ἔφτασε τσακισμένος ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Λάτρευε τὴ γυναῖκα του κι' ὁ πόνος του ἔκανε ὅσους τὸν ἔβλεπαν νὰ τὸν λυποῦνται. Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτε κι' αὐτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Μετὰ τὰ γεγονότα αὐτά, τραβήχτηκε ἀπὸ τὸν κόσμο. Ζοῦσε σ' ἕνα σπίτι του στὸ Κένσιγκτον χωρὶς ἄλλη συντροφιὰ ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα βουβὸ ὑπηρέτη κ' ἕναν παπαγάλο, ὁ ὁποῖος τοῦ φώναζε ὁλοένα:

— Χάρρυ, εἶμαι ἀθῶα !

Γκυγιὼμ Ἀπολλιναίρ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ἡ Ζυρίχη ἐχρησιμοποίησε πρώτη τὰ γραμματόσημα τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1843.

— Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα περιέχει 65 ο/ο ὕδατος.

— Ὁ Ραμπιτρανὰθ Ταγκὸρ παίζει εἰς ἕνα κινηματόγραφον ἀστυνομικοὺς ρόλους.

— Τὰ νύχια μεγαλώνουν ἕνα χιλιοστὸν τὴν ἑβδομάδα μέχρι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, κατόπιν δὲ πολὺ ὀλιγώτερον.

Ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔκοπτε τὰ νύχια του θὰ ἔφθαναν σὲ μῆκος 40 μέτρων !

— Κάθε τρία χρόνια ἡ Νέα Ζηλανδία ἐξάγει χρυσὸν ἀξίας 50 ἑκατομμυρίων λιρῶν. Τὸ πρῶτο χρυσορυχεῖον στὴ χώρα αὐτὴ ἀνεκαλύφθηκε τὸ 1842.

— Στὸ ἀνάκτορο τοῦ Δόγη τῆς Βενετίας βρίσκεται ὁ μεγαλείτερος πίναξ ζωγραφικῆς. Ἔχει ὕψος 34 ποδῶν καὶ μῆκος 48.

— Τὸ πιὸ ὑπέροχο κτίριο ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως εἶνε τὸ Τὰζ Μαχὰλ στὴν Ἄγκρα τοῦ Ἰνδοστὰν. Ἔχει σχῆμα ὀκταγώνου κι' εἶνε κατασκευασμένο ἀπὸ καθαρὸ μάρμαρο. Γιὰ τὴν κατασκευή του χρειάσθηκαν 20 χρόνια, κι' ἐργάσθηκαν 22 000 ἄνθρωποι. Ἐκόστισε δὲ 4.000 000 λίρες.

— Γιὰ νὰ γυρίσῃ κανεὶς ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Βασιλέω τῆς Ἱσπανίας θὰ χρειασθῇ τέσσερες ἡμέρες !

— Στὴν Ἱσπανία κάθε χρόνο σκοτώνονται στὶς ταυρομαχίες 5.000 ἄλογα καὶ 1.000-1 200 ταῦροι.

— Ἕνας Γερμανὸς μαθηματικὸς ὑπελόγισε ὅτι τρεῖς τόννοι θαλασσινοῦ νεροῦ περιέχουν χρυσὸν ἀξίας μισῆς πέννας. Ἂν κατώρθωνε δηλαδὴ κανεὶς νὰ συγκεντρώσῃ τὸν χρυσὸν ὅλης τῆς θαλάσσης θὰ εἶχε ἕνα «κῦβον» χρυσοῦ μήκους 718 μέτρων καὶ ἀξίας... 290.000 000 000 000 λιρῶν.

— Ἕνα ἐργοστάσιο στὴ Σουηδία παράγει 25.000.000.000 σπίρτα μὲ 10 τόννους φωσφόρου.

— Ὁ Κλοπστόκ, 5 Γερμανὸς ποιητής, ἐπούλησε στὸν ἐκδότη του τὸ περίφημο ἔργο τοῦ ἡ «Μεσσιάς» ἀντὶ ἑνὸς... ζευγαριοῦ παπουτσιῶν !

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τοῦ **Αὐγούστου Μπριζὲ**

Πατῶ τὴ χῶμα σου γλυκειὰ Βρεττάνη ἀγαπημένη,
καὶ τὴ παλιὰ τὴ στράτα σου τὴ χιλιοπατημένη·
μπρὸς σου χερσότοποι ἔρημοι στὴν τύχη γεννημένοι
ὅπου ἡ γουστέρα ἀνάλαφρα τὸ μεσημέρι μπαίνει·
σιωπὴ βαρειά, μονότονη, κουραστικὴ κι' οὔτ' ἕνα
πουλὶ νὰ στείλῃ γύρω του τραγούδια μαγεμένα,
μὰ μόνο ὁ γρύλλος τρέχοντας στὰ χαμοκλάδια πέρα
μὲ τὸ γλυκό του λάλημα γιομίζει τὸν ἀγέρα.
Στὴ μακρινὴ πατρίδα μου μὲ τὰ πολλὰ κοπάδια
εἶνε τρεχούμενα νερὰ καὶ πράσινα λειβάδια,
λόγγοι πυκνοὶ καὶ πράσινα ψηλὰ κλαριὰ ὑψωμένα
ποὺ στὶς φωλιὲς τους κρύβονται πουλιὰ κυνηγημένα.
Παιδάκι ἀκόμα ξέγνοιαστο τἄλλα παιδιὰ ἀκολουθῶντας
γυμνὸς περνοῦσα τὸ ἥσυχο ποτάμι κολυμπῶντας
κι' ἀντίκρυζα μικρὰ πουλιὰ ποὺ στέκονταν ἀνάρια
στῶν πράσινων βελανιδιῶν ἀπάνω τὰ κλωνάρια...
Ἄχ ! Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια σὲ τόπους ξένους
ξιανέειδα στὴ Βρεττάνη μου τοὺς σπάρτους ἀνθισμένους
καὶ κάποιος γέρος κελτικὸς βοσκὸς στὸ δρόμο πέρα
μοῦ φώναξε χαρούμενος σὰ μ' εἶδε «Καλημέρα !»
κι' ἐνῷ μιλούσαμε γιὰ τὰ σπαρτὰ καὶ πρόβατά τους
ἤρθανε κι' ἄλλοι Βρεττανοὶ μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά τους,
τότε σὰ ρέμα ἀκράτητο τ' ἀξέχαστο αὐτὸ βράδι
τὰ πειὸ γλυκά μου ὀνείρατα μὲ κύκλωσαν κοπάδι,
ἔλεα πὼς ἤμουν χαρωπὸ παιδάκι κι' ἄθελά μου
τὰ δάκρυα μοῦ σταμάτησαν στὸ στόμα τὴ λαλιά μου..

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Τοῦ **Β. Σύγκὼ**

Ὦ μονοπάτια πράσινα, βουνὰ
λαγκάδια, κάμποι, λόγγοι δασωμένοι,
βουβὰ γιατὶ εἰστε ; -Ἐκεῖνος ποὺ συχνὰ
περνοῦσε τώρα δὲ διαβαίνει.

—Γιατὶ στὸ παραθῦρι δὲ γροικῶ
κανέναν κι' εἰν ὁ κῆπος μαραμένος,
ὁ νοικοκύρης ποῦνε, σπιτικό ;
—Δὲν ξέρω, κάπου ἄλλοῦ ἀπομονημένος.

—Ἀγρύπνα σκύλε.—Τώρα εἰν' ἀδειανὸ
τὸ σπίτι.—Γιατὶ κλαῖς ἀπελπισμένο,
παιδάκι;—Τὸν πατέρα μου θρηνῶ.
—Κι' ἐσύ, γυναῖκα ;—τὸν ξενητεμένο.

—Ποῦ πῆγε; -Στὸ σκοτάδι περπατεῖ.
—Κύματα μ' ὄψη ἀφρωτεφανωμένη,
ποῦθε ἔρχεστε ;—Ἀπ' τὰ κάτεργα.—Καὶ τί
φέρνετε ἐδῶ ; -Μιὰ κάσα πεταμένη.

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Τοῦ **Λαμαρτίνου**

Ὀλόγυρα ἀπ' τὸ σπίτι ὅπου γεννήθηκα
τὸ κλῆμα πράσινα ἄπλωνε κλωνάρια
κι' οἱ ρῶγες οἱ χουμὲς πρὸς τὸ παράθυρο
τραβοῦσαν τὰ πουλάκια ἀνάρια-ἀνάρια.

Ἡ μάνα μου τὸ χέρι της ἀπλώνοντας
μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλια,
καθὼς ἐμεῖς φωνάζαμε χαρούμενα,
μᾶς ἔκοβε ἀπ' τὸ κλῆμα μας σταφύλια.

Πετάξαν τὰ πουλάκια, ἡ μάνα πέθανε,
μαράθηκε τὸ γέρικο τὸ κλῆμα,
τώρα χορτάρια φύτρωσαν στὴν πόρτα μας
κι' ἐγὼ θρηνῶ κυττάζοντας τὸ μνῆμα.

ΓΡΑΦΩ ...

Τοῦ **Φρανσουὰ Κοππέ**

Γράφω κοντὰ στὴ λάμπα μου μὲ τὴν ψυχὴ θλιμμένη.
Κοντή, σκυμένη, ἀσπρόμαλλη καὶ μαυροφορεμένη
σὲ πολυθρόνα κόκκινη στὸ τζάκι της κοντὰ
κάποιαν εἰκόνα μου παλιὰ ἡ μάνα μου κυττᾶ
καὶ συλλογιέται τὴ σκληρὴ τοῦ χωρισμοῦ μας ὥρα
ποὺ ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἔφυγα κι' εἶμαι μακριὰ της τώρα,
καὶ ξέρει πὼς τέτοιον καιρὸ κλεισμένος πάντα μένω.
Ὕστερα ἀθόρυβα κι' ἀργὰ μὲ βλέμμα θολωμένο
ρίχνει δαυλὶ στὴ φλογερὴ φωτιὰ τὴν ἀναμένη.
Μάνα μου, ἀπ' ὅλες χωρισταὶ σὺ τώρα βλογημένη !...

Μεταφράσεις **Γ. Κοτζούλα**